



Arrest

nr. 109 548 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 april 2013 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient een asielaanvraag in op 12 april 2013.

Op 29 april 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“U werd gehoord op 24 april 2013 van 9.10 uur tot 10.15 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Romani machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kosovo Polje en bent u Kosovaars staatsburger. Sinds de oorlog verbleef u zowel in Subotica (Servië) als in Kosovo Polje (Kosovo). Veel informatie over die periode had u niet, aangezien u toen klein was. Wel kon u aangeven dat u in Subotica op school werd gepest. Op 18 januari 2010 vroegen uw ouders B. N. en S. (O.V. ...) in België

asiel aan. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 26 oktober 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan hun verklaringen geen enkel geloof kon worden gehecht. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 januari 2011 bevestigd. Hierna keerden jullie in 2011 naar Kosovo terug, waar jullie bij een zekere R. verbleven. Korte tijd na jullie terugkeer in Kosovo besloot uw vader om identiteitsdocumenten aan te vragen. Onderweg werd hij aangevallen door twee onbekende Albanezen die hem verschillende messteken toebrachten. Dankzij de politie, die daar toevallig aanwezig was, zetten de twee Albanezen het op een lopen. Uw vader werd naar het plaatselijke ziekenhuis gebracht waar hij verzorgd werd. Daarna kwam hij terug naar huis en vertelde hij jullie wat er gebeurd was. U zag nog duidelijk dat hij hevig gebloed had. In dezelfde periode trachtte u zich op school in te schrijven. Toen u op school aankwam, werd u door leerlingen die Albanees en Bosnisch praatten met flessen bekogeld. U moest voor verzorging naar het ziekenhuis. U besprak dit incident met de schooldirecteur, maar u volgde niet op wat hij naar aanleiding hiervan allemaal ondernam. U bracht de politie niet op de hoogte. Hierna bleven u en uw familieleden zoveel mogelijk binnen. Ongeveer anderhalve maand na uw terugkeer in Kosovo besloten jullie Kosovo opnieuw te verlaten. Hierop vroegen uw ouders op 17 augustus 2011 een tweede maal asiel aan. Ook hierin nam het Commissariaat op 28 december 2011 een weigeringsbeslissing, die op 20 april 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Uiteindelijk vroeg u voor het eerst zelf asiel aan op 12 april 2013. U bent immers inmiddels meerderjarig geworden. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag dat u uw asielaanvraag volledig baseert op de asielmotieven die uw vader in het kader van zijn asielaanvragen reeds aangehaald heeft. U voegde hieraan nog toe dat u vreesde in Kosovo geen huis te hebben. U zou er evenmin een huis kunnen huren, omdat u er gelet op uw gebrekkige kennis van het Albanees geen werk zou vinden. Albanees leren zou ook niet lukken, omdat de veiligheidssituatie in Kosovo voor Roma dermate slecht is dat u niet veilig op straat zou kunnen komen.

Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw Servische geboorteakte neer.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen informatie had betreffende de problemen van u en uw familieleden die uw ouders er in 2010 toe aanzetten om naar België te komen en er een eerste asielaanvraag in te dienen. U was naar eigen zeggen toen te klein om dit te weten.

Bijgevolg verwees u integraal naar de verklaringen van uw vader in dit verband (CGVS, p. 4). In het kader van uw vaders eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal evenwel een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit uw effectief verblijf in Kosovo Polje de laatste jaren kan afgeleid worden (CGVS I, p. 12). Zo kon u geen enkel Kosovaars document neerleggen. U legde weliswaar een Servische identiteitskaart uit 2008 neer, maar hieruit blijkt geenszins uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo na de oorlog. U verklaarde in Kosovo Polje wel een UNMIK-identiteitskaart aangevraagd te hebben, maar die niet verkregen te hebben omdat u geen geboortekte van voor 1999 kon voorleggen. Dat was volgens u een voorwaarde om een UNMIK-identiteitskaart te verkrijgen. In de gemeente Kosovo Polje wilde men u geen nieuw uittreksel uit uw geboorteregister geven, ondanks het feit dat u er al voor de oorlog geregistreerd was (CGVS I, p. 9-10). Deze verklaringen zijn evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat de Kosovaarse overheid stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Dit actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid zijn er intussen 9223 geregistreerd. In Kosovo Polje kunnen de RAE één maal per week terecht bij de NGO 'Civil Rights Program - Kosovo' (CRP/K), die een bureau heeft in het centrum voor samenwerking en integratie 'Fidan Lahu' en nauw samenwerkt met het UNHCR voor de implementatie van bovengenoemd actieplan. Dat u ondanks deze concrete maatregelen niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikt werpt dan ook ernstige twijfels op over uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo sinds het einde van de oorlog in 1999. Dat hieraan ernstig getwijfeld kan worden blijkt overigens tevens uit uw verklaring dat uw familie de enige Roma-familie was in Lozonica (Kosovo Polje) (CGVS I, p.4, 7, 10-11; CGVS II, p. 11). Nochtans blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat de stad Kosovo Polje etnisch gemengd is. Volgens recente informatie zouden er in de gemeente Kosovo Polje tussen de 600 en 1050 Roma wonen. Ze wonen samen in specifieke wijken - ondermeer Lozonica- en dorpen van de stad.

Daar u uw effectief verblijf in de voorbije jaren in Kosovo niet aannemelijk gemaakt heeft, komt eveneens de geloofwaardigheid van uw beweringen dat u gedurende tien jaar voor uw komst naar België in Kosovo Polje herhaaldelijk bedreigd werd, dat u in 2007 hardhandig aangepakt werd door Albanezen waardoor u in 2008 geen andere uitweg meer zag dan uw huis te verkopen, en dat u sindsdien uit angst steeds binnen bleef, op de helling te staan (CGVS II, p. 7-11). Dat er aan deze verklaringen slechts weinig geloof kan gehecht worden, blijkt tevens uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt ondermeer dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken tevens zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten, waaronder Kosovo Polje, kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dat u niet naar buiten durfde te komen om werk te zoeken (CGVS II, p. 7-9), is in het licht van deze informatie dan ook geenszins aannemelijk.

Hoe dan ook heeft u geen elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou moeten koesteren of dat er voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit klacht indiende naar aanleiding van de door u aangehaalde problemen, noch bij de politie, noch bij internationale organisaties aanwezig in Kosovo (CGVS 11, p. 12). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u bang was onderweg naar

de politie problemen te krijgen en het feit dat u eigenlijk sinds 1999 niet meer weet wat soort politie er was in Kosovo omdat het u niet interesseerde (CGVS 11, p.12-13), zijn geen afdoende verklaringen voor uw nalatigheid. Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Voorts verklaarde u in Kosovo geen werk te hebben en er gediscrimineerd te worden (CGVS p.7; p. 9; p. 14). Uit de beschikbare informatie blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg). Er dient in dit verband echter gewezen te worden op het feit dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt immers expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling, van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van, subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs

of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat betreft uw verblijf in Servië - u verbleef geregeld in Subotica sinds het einde van de oorlog in Kosovo -, heeft u geen problemen aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde niet meer in Subotica (Servië) te kunnen verblijven omdat de oude vrouw die u het huis in Subotica verhuurde, dat niet meer wou doen na de dood van haar man (CGVS I, p. 8-9). U wou in Subotica geen ander huis huren, omdat u daar geen familie had (CGVS I, p. 8; CGVS II p. 7). Dit is echter een probleem dat als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf immers aan dat u behalve het feit dat u er geen familie heeft en op een mondelinge aanvaring met een buurman in Subotica na, geen enkel ander (veiligheids)probleem heeft gehad in Servië en dat u er nooit noemenswaardige problemen heeft gekend noch met medeburgers, noch met de Servische autoriteiten (CGVS II, p. 7-8). Ook verklaarde u dat tijdens razzia's op de markt in Subotica uw handkar van u werd afgenomen, maar dat dat kwam omdat u geen vergunning had. U werd niet fysiek aangepakt en bovendien gebeurde dat met iedereen die geen vergunning had en ging u de volgende dag gewoon terug naar de markt (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 8).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servische identiteitskaart en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen enkel uw identiteit en uw nationaliteit en de identiteit en de nationaliteit van uw kinderen. Deze documenten doen echter geenszins afbreuk aan bovengemaakte vaststellingen aangaande uw verblijf in Kosovo Polje sinds de oorlog. Uit de elektriciteitsfactuur kan enkel opgemaakt worden dat Ramadan Berisha in 1996 elektriciteit heeft betaald. Dit staat hier niet ter discussie."

Voorts kan er opgemerkt worden dat er aan de door u aangehaalde problemen van uw vader bij zijn terugkeer in Kosovo in 2011 geen enkel geloof kan worden gehecht. Er slopen wat dit betreft immers enkele fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw vader. Uit de verklaringen van uw vader blijkt dat hij vóór zijn eerste asielaanvraag met een mes werd gestoken (CGVS 2de AA vader, p. 7). Bij zijn terugkeer werd hij enkel door drie Albanezen, onder wie iemand die hij herkende, met een mes bedreigd. Er werd niet mee gestoken (CGVS 2de AA vader, p. 7-11). U verklaarde echter dat uw vader bij zijn terugkeer daadwerkelijk met dat mes door twee Albanezen, die hij niet (her)kende, werd gestoken. Toen hij thuiskwam, waren zijn kleren helemaal bebloed (CGVS, p. 3-5). Aan het incident waarvan uw vader het slachtoffer zou geweest zijn, kan bijgevolg geen enkel geloof meer worden gehecht.

Daarnaast verklaarde u dat u zelf ook van een incident het slachtoffer werd. Toen u zich wou inschrijven op school, werd u met flessen bekogeld waardoor u gewond raakte en naar het ziekenhuis moest. In dit verband dient er vooreerst gewezen worden op het feit dat uw vader bij zijn tweede asielaanvraag niet over dit incident vertelde. Deze vaststelling op zich ondermijnt reeds de geloofwaardigheid ervan. Hoe dan ook blijkt dat u enkel de schooldirectie over dit incident aansprak. Met de politie sprak u niet. De politie bestaat immers uit Albanezen (CGVS, p. 5). Deze uitleg om geen klacht bij de politie in te dienen is echter geenszins afdoende. Internationale bescherming kan immers slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarnaar overigens reeds hierboven naar verwezen werd blijkt in dit verband dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de

detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2013 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP immers beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Tot slot verklaarde u dat u niet naar Kosovo kon terugkeren omdat Roma er gediscrimineerd worden. U zou er ook geen huis kunnen huren, omdat u de financiële middelen niet heeft. Werk vinden is onmogelijk aangezien u geen Albanees kent en aangezien u Roma bent. Albanees leren is onmogelijk, gelet op de veiligheidssituatie in Kosovo. U zou er niet op straat kunnen komen om naar de lessen te gaan (CGVS, p. 6). Wat de veiligheidssituatie voor Roma betreft, is hierboven reeds gebleken dat deze in Kosovo voor Roma, Ashkali en Egyptenaren sinds het einde van de oorlog in 1999 aanzienlijk verbeterd en bevredigend is. Dat u omwille van de slechte veiligheidssituatie niet in staat zou zijn om Albanees te leren, heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. Voorts blijkt uit de reeds geciteerde informatie dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de louter etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden, ... spelen evenzeer een rol). Hoewel RAE op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden blijkt uit de informatie dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de RAE en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige anti-discriminatiewetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling, van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde Servische geboorteakte toon/uw identiteit aan. Deze staat hier niet ter discussie.
C. Conclusie
Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert de schending aan van de regels van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De door her CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

Het CGVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd en lastig gevallen en de autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden. Verzoeker is samen met zijn familie dienen te vluchten omwille van de herhaalde problemen in Kosovo. De familie van verzoeker is na de eerste asielaanvraag teruggekeerd naar Kosovo doch heeft daar opnieuw problemen ondervonden net als verzoeker.

Verzoeker heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn problemen in zijn land van herkomst meegedeeld en de nodige bewijsstukken van zijn problemen meegedeeld.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat ze verzoeker nog steeds zoeken en dat hij reeds bedreigd en geslagen werd.

Ook de plaatselijke autoriteiten kunnen verzoeker onvoldoende beschermen.

Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor Albanezen en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. In het verleden werd verzoeker reeds geslagen. De plaatselijke autoriteiten konden dit niet verhelpen. Volgende keer is verzoeker misschien daadwerkelijk dood. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming.

Indien de toestand veilig zou zijn en verzoeker niet met de dood wed bedreig diende hij immers niet te vluchten en kon hij in zijn thuisland blijven wonen. Enkel uit vrees voor zijn leven is verzoeker dienen te vluchten.

Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn vrees voor zijn leven zodat zijn asielaanvraag in overweging dient genomen te worden.

Dat het CGVS aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Verzoeker heeft wel degelijk problemen gekend en omwille van deze problemen was zijn enige mogelijkheid zijn land te ontvluchten.

De asielaanvraag van verzoeker dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en hieruit zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegrond vrees heeft voor zijn leven.

tegenpartij kan niet louter verwijzen naar de asielaanvragen van de ouders van verzoeker doch dient wel degelijk het dossier van verzoeker zelf te onderzoeken.

Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de aangehaalde elementen die het verhaal van verzoeker ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker maar beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt en omwille van zijn afkomst als ROMA en het feit dat hij hiervoor onvoldoende geholpen wordt door de autoriteiten.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de het CGVS dat verzoeker onvoldoende elementen aangebracht heeft van zijn vrees voor zijn leven.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

Het CGVS gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het CGVS is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

3.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Er moet bovendien worden vastgesteld dat het CGVS haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 29.04.2013 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het CGVS tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat hij een gegrond vrees voor zijn leven heeft.

Het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg stelt dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.

De bijgebrachte elementen ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Tegenpartij stelt dat verzoeker maar een beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten. Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver. In het

verleden is gebleken dat de autoriteiten verzoeker onvoldoende konden beschermen aangezien hij reeds aangevallen werd en ernstig gewond werd. Bij een volgende aanval wordt verzoeker misschien vermoord.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 29.04.2013 van het CGVS is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘ De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte elementen geen redenen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen en dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte elementen van die aard zouden om de asielaanvraag in overweging te nemen.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 29.04.2013 van het CGVS te vernietigen.”

3.3 Gelet op de samenhang tussen het eerste en het tweede middel worden zij samen behandeld.

Onder “*middel*” moet *conform* vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet doch laat na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Waar verzoeker in zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel nog gewag maakt van een schending van “*de bepalingen van de Vreemdelingenwet*”, merkt de Raad op dat hij nalaat uiteen te zetten welke bepalingen van de vreemdelingenwet hij geschonden acht derwijze dat dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk is.

Waar verzoeker zich beroept op de schending van de “*regels van behoorlijk bestuur*”, gaat de Raad er, gelet op het ondersteunend betoog van verzoeker, van uit dat hij de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen

en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het gegeven dat een motivering van een beslissing eventueel kort is, houdt niet in dat deze niet afdoende is.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de beslissing van de verwerende partij *“volledig op onjuiste motieven gesteund is”* en *“onjuist en onvoldoende gemotiveerd (is) door middel van niet-bewezen veronderstellingen”*, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing herinnert verwerende partij aan het opzet van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en specificeert: *“Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt.”*

De bewijslast inzake een gegronde vrees voor vervolging ligt bij verzoeker en het is niet aan de verwerende partij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen *“Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.”*

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker ter staving van zijn identiteit een kopie neerlegt van zijn Servische geboorteakte. Verzoeker betwist niet dat dit het enige stuk is dat hij heeft neergelegd. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen in zijn verzoekschrift dat hij *“dienstdoende bewijsstukken”* in het kader van zijn vrees voor zijn leven heeft bijgebracht, minstens laat hij na te specificeren welke dan wel deze bewijsstukken zijn waarmee geen rekening werd gehouden.

Het betoog van verzoeker is doorspekt met de woorden *“wel degelijk”*, en globaal geeft verzoeker blijk van de overtuiging dat de aangebrachte problemen in zijn herkomstland duiden op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, minstens dat hij in aanmerking komt voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus, en dat de bestreden beslissing niet deugt maar hiermee kan hij de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoeker laat na te concretiseren op welk vlak verwerende partij bijkomend onderzoek had dienen te verrichten.

In tegenstelling tot verzoekers bewering blijkt uit een eenvoudige lezing van de motieven in de beslissing dat verwerende partij zich niet beperkt heeft tot een *“louter verwijzen naar de asielaanvragen van de ouders”*. Verwerende partij stelt evenwel uit de verklaringen vast dat verzoeker geen informatie had betreffende zijn problemen en die van zijn familieleden vóór 2010. Verzoeker verwees met betrekking tot de periode vóór 2010 naar de verklaring van zijn vader in dit verband. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Bijgevolg is de verwijzing naar de weigeringsbeslissing genomen in het kader van zijn vaders eerste asielaanvraag niet onjuist of kennelijk onredelijk. Verder blijkt uit de beslissing dat verzoekers verklaringen en aangehaalde problemen voor de periode vanaf 2010 zijn onderzocht en uitgebreid gemotiveerd.

Verzoeker betoogt dat zijn verhaal *“wel degelijk geloofwaardig”* is. In de beslissing kan worden gelezen dat aan verzoekers aangehaalde problemen van zijn vader bij zijn terugkeer in Kosovo in 2011 geen enkel geloof kan worden gehecht omwille van enkele fundamentele tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn vader. Met name: *“Uit de verklaringen van uw vader blijkt dat hij vóór zijn*

eerste asielaanvraag met een mes werd gestoken (CGVS 2de AA vader, p.7). Bij zijn terugkeer werd hij enkel door drie Albanezen, onder wie iemand die hij herkende, met een mes bedreigd. Er werd niet mee gestoken (CGVS 2de AA vader, p. 7-11). U verklaarde echter dat uw vader bij zijn terugkeer daadwerkelijk met dat mes door twee Albanezen, die hij niet (her)kende, werd gestoken. Toen hij thuiskwam, waren zijn kleren helemaal bebloed (CGVS, p. 3-5). Aan het incident waarvan uw vader het slachtoffer zou geweest zijn, kan bijgevolg geen enkel geloof meer worden gehecht.

Daarnaast verklaarde u dat u zelf ook van een incident het slachtoffer werd. Toen u zich wou inschrijven op school, werd u met flessen bekogeld waardoor u gewond raakte en naar het ziekenhuis moest. In dit verband dient er vooreerst gewezen worden op het feit dat uw vader bij zijn tweede asielaanvraag niet over dit incident vertelde. Deze vaststelling op zich ondermijnt reeds de geloofwaardigheid ervan.” Verzoeker betwist deze motieven niet, laat staan dat hij ze weerlegt.

Voorts slaagt verzoeker er niet in een andere kernvaststelling in de bestreden beslissing onderuit te halen met name dat hij de voorziene beschermingsmogelijkheden in zijn herkomstland niet heeft uitgeput terwijl uit de informatie waarover de verwerende partij beschikt blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP, EULEX en KFOR, geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld aangezien ook Roma, Ashkali en Egyptenaren, in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie. Het betoog beperkt tot de loutere bewering dat hij niet veilig is in zijn land van herkomst en dat de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming bieden, volstaat niet om de motieven in de beslissing, ondersteund door de rapporten waarover verwerende partij beschikt en toegevoegd aan de stukken van het dossier, te weerleggen. Verzoeker brengt niets *in concreto* in tegen de vaststellingen van verwerende partij. Bovendien mist verzoekers betoog feitelijke grondslag waar hij meent dat verwerende partij het volledige verhaal en zijn vluchtmotieven als bedrieglijk bestempelt. Verwerende partij concludeert immers dat uit verzoekers verklaringen niet duidelijk blijkt dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze conclusie leidt verwerende partij af uit de vaststelling dat de bescherming die wordt geboden in Kosovo aan minderheden als toereikend is beoordeeld in de rapporten waarover verwerende partij beschikt en dat de discriminatie die verzoeker aanhaalt niet van die aard is om als vervolging te worden beschouwd.

Met zijn afsluitend theoretisch betoog inzake de motiveringsplicht toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste en tweede middel zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.4 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De asielaanvraag van verzoeker werd door tegenpartij niet in overweging genomen.

Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Verzoeker mocht reeds een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Men is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en men zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichtsens verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst en dit omwille van zijn afkomst.

Ook de Albanese autoriteiten kunnen verzoeker onvoldoende beschermen tegen de problemen die verzoeker ondervindt in zijn thuisland en dit omwille van zijn afkomst.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker. Dat dit middel dan ook gegrond is."

3.5 Het derde middel van verzoeker is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van het EVRM. De Raad stelt immers vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 14 van het EVRM, een algemene bepaling inzake non-discriminatie, *in casu* in combinatie met artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Verzoeker vreest voor zijn leven bij terugkeer naar zijn land van herkomst en is van oordeel dat het risico reëel bestaat uit het feit dat hij het slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen en herhaalt in dit verband zijn asielmotieven maar te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker de door de verwerende partij gedane afwegingen in de bestreden beslissing niet kan ombuigen door simpelweg te poneren dat hij, gelet op de elementen die zijn situatie kenmerken, terecht vreest voor zijn leven en voor een onmenselijke behandeling. Evenmin kan hij door louter te poneren dat de Kosovaarse autoriteiten hem onvoldoende kunnen beschermen tegen de problemen die hij ondervindt in zijn thuisland, de motivering in de bestreden beslissing onderuit halen aangaande de mogelijkheid om bescherming te zoeken bij de Kosovaarse autoriteiten in het algemeen en de Kosovaarse politie in het bijzonder. Het feit dat hij blootgesteld wordt aan represailles bij een eventuele terugkeer wordt geenszins *in concreto* aangetoond.

Ten slotte blijkt uit niets dat verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen heeft, laat staan dat hij het voorwerp zou uitmaken van een gedwongen terugkeer.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.6 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

"Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kosovo.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is."

3.7 De aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM berust op niets meer dan een bloot betoog van verzoeker over wat er hem allemaal te wachten staat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en berust op een herhaling van zijn asielmotieven. Te dezen kan verwezen worden naar de bespreking van de voorgaande middelen. Een schending van artikel 5 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij hier een privé- en/of gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker beperkt zich immers tot de zeer vage en algemene bewering dat hij hier in België inmiddels een band heeft opgebouwd, dat hij zich geïntegreerd heeft in de maatschappij en dat hij hiervoor de nodige inspanningen heeft geleverd. Met deze algemene, allerm minst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde beweringen toont hij echter geenszins *in concreto* aan dat hij in België een privé- en/of gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Waar verzoeker voorts laat gelden dat het

voor hem “*quasi onmogelijk*” is “*om in (zijn) land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden*”, merkt de Raad op dat dit andermaal niet meer is dan een bloot betoog.

Alleszins is het zo dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten een familieleven in zijn land van herkomst te leiden of verder te zetten. Het verzoekschrift noch het administratief dossier bevat elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen verzoekers belangen die *in se* bestaan in het willen blijven vertoeven in het land waar hij tevergeefs een asielaanvraag heeft ingediend en slechts sedert 2013 verblijft en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering.

Het vierde middel is ongegrond.

3.8 In het vijfde middel beroept verzoeker zich op “*Humanitaire gronden*”.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels reeds geruime tijd in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd. Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

3.9 De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan “*humanitaire gronden*” (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562). Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het vijfde middel is onontvankelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

N. MOONEN